

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.266 van 23 december 2016
in de zaak A. 220.791/XIV-37.252**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Brussel
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 november 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 177.195 van 28 oktober 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 december 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt in het bestreden arrest wel degelijk op de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift pagina 12 tot 14 heeft ontwikkeld. Zo wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat inderdaad blijkt dat hij op de hoogte is van bepaalde zaken maar andere zaken dan weer niet weet, dat basiskennis

over een godsdienst vrij gemakkelijk te vergaren is, dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn correct te antwoorden op relatief eenvoudige geloofsvragen, ook al wordt van hem geenszins een encyclopedische kennis verwacht, en dat hij kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet heeft gezegd dat Daesh een reden was voor zijn bekering doch dit geen afbreuk doet aan de ongeloofwaardigheid van zijn bekering. Bovendien wordt in het bestreden arrest ook vastgesteld dat “het eerste motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recentelijk afkomstig te zijn uit het district Jaghori in de provincie Ghazni, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat daar onlosmakelijk mee verbonden is, overeind blijft” en dat “ook blijkt dat verzoeker zijn problemen in deze regio na zijn bekering niet aannemelijk maakt”. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-41/12 en C-372/12). Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3. In zijn derde middel gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat hij “voorbij gaat aan de motieven in de [aanvankelijk] bestreden beslissing die wijzen op de ongeloofwaardigheid van de problemen die hij als gevolg van zijn bekering zou hebben ondervonden”. De vraag of hij in werkelijkheid de kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging dan wel of deze hem door de actoren van de vervolging worden toegeschreven is dan ook niet langer relevant. Wat betreft de voor hem bezwarende beelden die op de Afghaanse televisie werden getoond, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker het motief in de aanvankelijk bestreden beslissing dat deze beelden op een ander tijdstip werden vertoond dan hij heeft vermeld zodat dit ongeloofwaardig overkomt, ongemoeid laat. Verzoeker maakt geen schending van artikel 48/3, § 5, van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

4. De beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de

aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het bestreden arrest blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel was dat hij over genoeg elementen beschikte om tot de bevestiging van de aanvankelijk bestreden beslissing te komen. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig december tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams